

Про сестричку Оленку та її брата Івасика (народна казка)

Автор Невідомий

В одному селі жили чоловік та жінка. І були в них дівчинка Оленка та хлопчик Івасик. Добре їм жилося. Але ніколи не знаєш як життя повернеться. Вмерла в чоловіка жінка. І він одружився вдруге. Прийшла до хати мачуха та й привела свою дочку.

Була та дочка дуже лінива, а мачуха – сварлива. Пожили вони, та й побачив чоловік, що добра не буде, і мусив піти на заробітки.

Важко було дітям біля мачухи коли він був вдома, а тепер дуже погано стало. Ще сонце не зійшло, а мачуха вже будить Оленку, щоб до роботи ставала. Своїй дочці теплої води наливає, а Івасик в холодній миється. Лінивій дочці молока свіжого, а Оленці – штурханів по плечах.

Лінива дівчина поснідає, і знову спати лягає в садочку, а двоє сиріт цілісінький день працюють.

Але мачусі все було мало і мало. Найбільше злило її, що рідна донька сохла і чорніла, а Оленка розквітала, наче та ружа. І задумала вона звести тих дітей зі світу. Одного дня проганяє вона сиріт з дому:

— Ідіть на службу до когось і не вертайтесь. У мене немає чим годувати таких нероб.

Взяла Оленка Івасика за руку, заплакали вони, але нічого робити, пішли у світ.

А мачуха та була чарівницею. Випустила з лівого рукава чорну ворону і наказала їй полетіти та висушити всі озера, потічки, джерела і річки, куди підуть сестра з братом.

Йшли сироти, йшли, Івасик дуже заморився і захотів пити. Побачив він коров'ячий слід, а в ньому дощова вода назбиралась, і каже до Оленки:

— Я нап'юся, Оленко.

— Не пий, Івасику, бо станеш телятком.

Далі йдуть і побачили святицький слід, а в ньому вода.

— Я вип'ю цієї води, – каже Івасик.

— Не пий, братику, бо поросятком станеш.

А далі зустрівся їм овечий слід. І не встигла Оленка навіть слова сказати, як Івасик припав до нього і вмить став баранцем.

Заплакала Оленка:

— Що ж мені тепер робити з тобою?

Зняла свій пояс і веде баранця за собою. Йдуть, йдуть, і немає ні села, ні води. Аж далеко вгледіла палац. Підійшла ближче – а за палацом сад, річка, луги, а на воротах стоїть красивий царевич. Вона в нього проситься:

— Чи не взяли би ви мене на службу?

Подивився царевич, що Оленка дуже вродлива, і каже:

— Чи не була би ти мені за жінку? Бо нікого не маю.

— Буду. Але за одної умови. Що цей баранець буде завжди зі мною. Що я буду їсти, хай і він те їсть, де я спатиму, хай і він там спить.

Так жили вони втрьох, і було їм добре та мирно. Царевич ходив на полювання, а Оленка з братиком— баранцем zostавалась вдома. Прала, варила, порядки наводила. А мачуха питає в чорної ворони, чи загинули діти, і чує, що вони живі та здорові.

Переоділися мачуха-чарівниця та дочка її так, щоб Оленка їх не впізнала, і йдуть до палацу. Царевич на полюванні, а сонце припікає. Чарівниця каже:

— Ходи, Оленко, купатись.

Прийшли до річки, роздягаються. А мачуха зайшла ззаду, скрутила Оленці руки, осокою пов'язала, камінь прив'язала, та й кинула в воду.

І каже до своєї доньки:

— Тепер ти будеш жінкою царевича. Іди до палацу, лягай на Оленчине ліжко, і чекай його.

Повертається царевич з полювання, а Оленка не виглядає його. Заходить до палацу, а вона лежить на ліжку чорна, змарніла, і з лютими очиськами.

— Чого ти так змарніла, Оленко?

— Я дуже захворіла.

— Як же тебе врятувати?

— Заріж он того баранчика і звари мені його печінку та серце.

— Зроблю як скажеш.

Став царевич ножі гострити, а баранчик в нього проситься:

— Пустити мене з річкою попрощатись.

— Біжи, прощайся.

Прибіг Івасик-баранець і просить:

— Оленко-сестричко, порятуй мене. Хочуть мене зарізати, вже й ножі гострять.

А річка йому відповідає:

— Я тебе вже не порятую. Руки мої зв'язані, і на мені камінь лежить.

Прибігає назад баранець, а на нього вже ніж гострий чекає.

Івасик знову проситься:

— Пустити мене, царевичу, ще раз до річки, бо я ще не попрощався.

Відпустив його царевич, а сам крадькома пішов за ним. Сховався за кущем і слухає:

— Врятуй мене, Оленко— сестричко, бо зараз вже втру.

А річка йому Оленчиним голосом відповідає:

— Не можу порятувати тебе, бо руки маю зв'язані, а на грудях важкий камінь лежить.

Почув це царевич і гукнув слугам нести сіті. Закинули вони сіті в річку і витягнули Оленку. Розв'язали руки, зняли камінь з шиї, покропили цілющою водою, вона й ожила. Питають, що сталося. Вона й розповіла все.

Знайшли мачуху-чарівницю, зв'язали її з донькою, та й кажуть:

— Прощайтеся з цим світом.

Почали вони проситись, але царевич витягнув револьвер і обох їх вбив. Як викинули їх за ворота, то все вмить розквітло: сухі дерева, квіти та трави. А баранець знову став Івасиком.